

متن پرسش

سلام خسته نباشید: شما در صوت برکات انس با دیگران اشاره داشتید که محاسن ارتباط مومن با مومن: ۱. منظورتون از مومن آیا هر کسی که نماز و روزه دارد اما اهل غیبت و حرف های بیهوده است هم می باشد خصوصا اگر خانواده ما باشند یعنی تا نشستی غیبت می کند چند لحظه بعد هم زیارت عاشورا می خواند و دیگر مستحبات. ۲. امروزه ما با بچه های مسجد که سلام علیک داریم اهل گناه هم نیستند اما اهل معاشرت نیستند اصلا نمی خواهند دوستی کنند چه کنیم؟ استاد مذهبی ها هم فردگرا شده اند و ما که در شهر غریب ایم تنهایییم.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. همین افراد هم در کلّیت نظر به عهد ازلی خود با ائمه دارند. لذا به حکم روایتی که رسول خدا «صلی الله علیه و آله» می فرمایند: «حُبُّ عَلِيٍّ حَسَنَةٌ لَا يَضُرُّ مَعَهَا سَيِّئَةٌ وَ بُغْضُ عَلِيٍّ سَيِّئَةٌ لَا يَنْفَعُ مَعَهَا حَسَنَةٌ» [۱] دوستی علی حسنه ای است که با داشتن آن، سیئه زیانی نمی رساند و دشمنی علی سیئه ای است که با وجود آن، حسنه سودی ندارد. می توان به چنین افرادی نظر مثبت داشت. ۲. متأسفانه این ضعف رفقای مذهبی ما است که «جهانی» فکر نمی کنند و بیشتر فرقه ای همچون جزیره ای فکر می کنند. در این مورد عرایضی در کتاب «عقل و ادب ادامه ای انقلاب اسلامی در این تاریخ» شده است. موفق باشید

[۱] (۲) - نهج الحق و كشف الصدق، ص ۲۵۹. كنوز الحقائق، طبع بولاق مصر، ص ۵۳، ۵۷، ۶۷، ینابیع

المودة، ص ۱۹.